

титѣ на лицето у Мича се поотпустнаха, и очитѣ му станаха по-спокойни и нѣкакъ по-сконфузени. Той като че ли съзна, че съдумитѣ си отиде далеко и бѣ казалъ повече, отколкото бѣ нужно и прилично.

— Не забележавайте ми, госпожи, — пръвѣ заговори той, гледайки въ величавата фигура на златната госпожа. — Пардонъ и безъ докачение! Я не съмъ пиянъ. Истина, малко пийнахме съ ковачо, ама съ акъло съмъ си. Поразсърди ме за нищо нѣщо тая госпожа, що си отиде сега. Она каза петь, я казахъ десеть, та смесрахме си вопроситѣ. Я съмъ простъ човѣкъ, по-простъ и отъ фасулъ, ама и русата госпожа трѣбваше да помълчава по малко. Она не трѣбваше да ме праща на рѣката, кога тая вода ми е на пжтъ. Ще подържа колото половинъ часъ, ще си кажемъ по нѣкоя приказка, какво е редно, па ще стана и азъ ще си отида по работата. Нали така, госпожо?

— Наистина, стана една грѣшка, — отговори златната госпожа. — Вие се появихте съ колелото съвсемъ неочаквано. Право е, че тая вода ви е на пжтя, и нѣма да губите време да търсите друга вода, така всѣки ще постѣпи, както и вие. Но ние гражданкитѣ не знаемъ това, което селянитѣ знаятъ въ своята работа. Ние не знаехме защо сте се отбили отъ пжтя и карате колелото къмъ насъ. Повечето помислихме, че така ви се дощѣло.

— Не, госпожо, сакънъ! — извика Мичо. — Я съмъ човѣкъ домовникъ, съ голѣма челедь. Такова нѣщо. . . Ама я вамъ нищо лошо не казахъ, госпожо. Оная що се заяде съ мене и си отиде — за нея казахъ тия думи.

— Вѣрно е, че тя ви предизвика и вие ѝ отговорихте. — Но това, което ѝ казахте, не се отнасяше само до нея. Това значеше „думамъ ти щерко, сѣщай се снахо“, за да си вземемъ и ние, що бѣхме около нея, нужната бележка. Прекорихте ни, че ние, гражданкитѣ, всрѣдъ селото и въ работно време, сме седнали край водата, събули сме се боси и натопили краката си въ водата. Искахте да ни кажете: „ето, нѣ, живѣете като господари, чакате на готово, а ние сиромаси, отъ сутринъ до вечеръ нога не подвигаме. Слънце ни гори, вѣтъръ ни брули, дъждъ ни пере до кожа. Нашиятъ животъ е жива мжка“. Да говоримъ справедливо, байно. Всѣка работа си има и своето време. Така е и селската. Тя не оставя да се мине нито минутка съ скръстени ржце. Трудно е. Нѣма почивка ни въ дѣлникъ, ни въ празникъ, не си доядате, не си ѝ доспивате. Но, байно, въ копането и оранъта, въ жътвата и гроздобера, чокойски камшикъ не плющи